

Gele spikkels

‘Je hebt zo enorm veel geleerd, Mika,’ zegt mevrouw De Goede. Ze knielt bij mijn stoel voor me neer en pakt mijn kin. Niet stevig zoals papa soms doet, maar zacht. ‘Herhaal het nog maar een keer, zodat je het voor altijd in je oren knoopt. En dan ga je lekker naar buiten de zon in, een ijsje eten. Morgen ga je met je ouders op vakantie naar het prachtige Watergraag, waar de zon altijd schijnt.’

Ze klinkt alsof ze er zelf dolgraag heen zou willen, nu meteen. Van mij mag ze in mijn plaats gaan. Gezellig mee met mijn ouders.

‘Dus dit was echt de laatste keer?’ vraag ik en mijn stem slaat een beetje over.

Mevrouw De Goede trekt haar meest geduldige gezicht.

‘We hadden vijf gesprekken afgesproken, van een uur,’ zegt ze. ‘Dit is het vijfde gesprek en het uur is om. Dus...’

‘Ja,’ zeg ik en ik buig mijn hoofd. Ik weet best wat we hebben afgesproken, maar iedereen doet maar wat, niemand houdt zich aan een afspraak. De juf niet, de buurtkinderen niet en vooral mijn vader en moeder niet.

Papa zegt altijd: ‘We zullen nooit meer ruziemaken.’

Mama zegt altijd: ‘Lieverd, we stoppen er nu meteen mee, geen probleem.’

Maar altijd weer gebeurt er iets en vergeten ze alles wat ze hebben beloofd. Daarom wil ik weten of hier, bij me-

vrouw De Goede, de mevrouw naar wie mijn school me toe heeft gestuurd, wat we hebben afgesproken, ook echt afgesproken is.

‘Wat ik heb geleerd?’ herhaal ik en ik kijk haar aan. In haar bruine ogen zitten gele spikkels, die alles vrolijk maken. Ik gluur naar de tekenvellen op de kleine tafel. Soms hoef ik het niet te zeggen, maar mag ik het tekenen, dat vind ik veel fijner dan praten. Van praten word ik zo vol en vreemd. Gewoon raar.

Ze volgt mijn blik en bergt de tekenspullen op in de open kast achter haar stoel.

Op de gang hoor ik mijn vader kuchen. Een kuch die wil zeggen: het is tijd, de hoogste tijd, we willen de vakantiekoffers inpakken, morgen gaan we al weg, die gesprekken zijn leuk, als je nu maar snel naar buiten komt.

‘Ik heb geleerd,’ zeg ik, en ik denk aan al die moeilijke zinnen die ik probeer te onthouden. ‘Eh... dat als ik me laat zien, dat niemand dan meer om me heen kan.’

Het zijn zinnen die ik elke avond hardop zeg, als ik alleen in bed lig en het donker is en niemand me ziet en hoort.

‘Precies!’ zegt mevrouw De Goede blij. ‘En hoe laat je je zien?’

Op de gang hoest mama luid. Ze is niet verkouden, het is zomer. Zo zegt ze: opschieten. Dat papa kucht, vindt ze stom. Kuchen is nergens voor nodig, echt hoesten, dat lijkt tenminste ergens op, zeker als het hard is.

‘Ik laat me zien,’ mompel ik, ‘door zichtbaar te zijn.’

Mevrouw De Goede knikt en de gele spikkels knikken mee. ‘Ik bedoel daar natuurlijk niet mee dat je op het achtuurjournaal moet komen.’

Opeens herinner ik me nóg een zinnetje. 'Ik moet voor mezelf gaan staan.'

Weer knikt ze, nog harder.

Papa en mama hoesten en kuchen tegelijk. Mevrouw De Goede legt even een hand op mijn hoofd. Dan laat ze me los en zet ze een stap in de richting van de deur.

Dus dit was het echt. De allerlaatste keer. Wat jammer dat ik niet heb durven zeggen dat ik nog steeds niet weet hoe ik zichtbaar moet zijn. Hoe ik voor mezelf moet gaan staan.

Wedstrijd ruziemaken

Vandaag is de eerste dag van de zomervakantie. Mijn ouders vinden dat je meteen op vakantie moet gaan, dan heb je dat gehad. Ons huisje is een soort stacaravan, mijn moeder noemt het een 'chalet' en mijn vader een 'krotje'.

De camping ziet er anders uit dan op de plaatjes. Om de speeltuin is een rood met wit lint gespannen. Je kunt er niet in. Het zwembad is nog niet gevuld. Of het wordt nooit meer gevuld. De bodem is groen en stinkt, zelfs van verre.

Het duurt niet lang voor het begint...

'Een volwassen man kan toch wel verzinnen dat er boodschappen gedaan moeten worden?' roept mijn moeder kwaad.

'Een volwassen vrouw kan toch zelf wel even een paar boodschappen gaan kopen? Je verveelt je toch al!' brult mijn vader terug.

Nu zitten we alweer een halve dag in onze caravan, het ruikt er een beetje naar vuile luiers. De geur gaat vanzelf aan je huid plakken, onder je nagels zitten. Ik wil best even wat boodschappen gaan doen, met wie dan ook.

Mijn ouders vinden altijd wel iets om over te kibbelen. Over het weer bijvoorbeeld, dan is het niet koud, maar ijzig, net als tussen hen. De stoep heet niet de stoep maar het trottoir, wc-papier hang je op met het velletje naar

buiten of naar binnen en zelfs over mijn naam zijn ze het niet eens geworden.

Mijn vader wist zeker dat hij een zoon zou krijgen en die moest Michael heten. Mijn moeder wilde een dochter en die heette natuurlijk Misha. Bij mijn geboorte bleek ik een meisje, dus mijn moeder won. Daarom wilde mijn vader haar naam niet kiezen, maar die van hem gebruiken. Ze vonden elkaar op het allerlaatste moment in de naam Mika. Ze zijn alle twee niet blij met die naam en ik ook niet. ‘Mi-ka-do,’ schelden ze op school soms, ‘je kunt me toch niet pakken!’

Mijn vader noemt me nu Mi en spreekt het uit als Mai en mijn moeder noemt me ook Mi maar spreekt het uit als Mi. Ik noem mezelf meestal ik.

Als er een wedstrijd zou bestaan met als titel welke ouders kunnen het beste ruziemaken, dan was de winnaar nu al bekend. Mijn ouders winnen dat op hun sloffen.

‘Ik heb gereden,’ zegt mijn vader, ‘dus jij kunt nu ook wel wat doen.’

‘Noem je dat rijden? Dat gesukkel over de wegen? Dat lusteloze kruipen van streep naar streep? Weet je wel hoe vermoeiend het is om op zo’n snelle weg zo langzaam te gaan?’ antwoordt mijn moeder. ‘Doodmoe ben ik ervan.’

Ik kuch zoals mijn vader altijd doet. Daarna hoest ik luid zoals mijn moeder altijd doet. Ze merken er niets van. Zoals zo vaak. Ze vergeten me gewoon. Mijn moeder is voor mijn vader gaan staan, haar handen in de zij. Papa’s buik steekt nog meer vooruit dan normaal, hij strekt zijn rug.

‘Jij krijgt altijd boetes,’ bijt hij haar toe. ‘Allemaal weg-

gegooid geld. Geld dat we beter hadden kunnen besteden aan het huren van een behoorlijk onderkomen, een villa, een kasteeltje, of in ieder geval een goed huisje, zoals eh... andere mensen doen.'

Ik nies. Niet om de aandacht te trekken deze keer, maar gewoon omdat er stof in mijn neus is gekropen. Ze kijken alle twee even verstoord naar me.

'Wil je soms zeggen: zoals normale mensen doen?' vraagt mijn moeder. 'Wil je soms zeggen dat wij niet normaal zijn? Dat ik niet normaal ben?'

Mijn vader zucht en gaat zitten.

Ik denk aan alles wat ik van mevrouw De Goede geleerd heb. Het lijkt alweer lang geleden, maar het was pas gisteren dat ik het laatste gesprek met haar had. Dat ze zei dat ik genoeg geleerd had. Wat was het ook alweer? Iets met mezelf laten zien. Gezien worden.

Misschien moet ik maar eens beginnen om uit dit hoekje te komen waar ik met opgetrokken benen in ben gekropen. Mijn been slaapt ook nog eens vreselijk, ik strek 't even, wapper heen en weer, trek mijn sokken uit om mijn voeten wakker te masseren.

Opeens knippen mijn vader en moeder tegelijk hun neus dicht en ze kijken naar mij.

'Mi, je hebt weer vreselijke zweetvoeten!' roept mijn moeder.

'Mai,' zegt mijn vader, 'je hebt weer vreselijke zweetpatatten!'

Mama pakt de sokken op en legt ze buiten over een rekje. Papa probeert ondertussen een raam te openen, maar alles zit vastgeroest. Terwijl mama in mijn tas naar

nieuwe sokken zoekt, spuit papa in het rond met luchtverfrisser uit de wc.

Daarna ruikt het naar vieze luiers, zweetsokken en chemische bloemen. Mijn moeder gooit de deur van de chalet open en we stormen alle drie naar buiten. Daar halen we diep adem, kijken elkaar voorzichtig glimlachend aan. Ze hebben me misschien niet gezien, maar wel geroken.